

Charlotte Wood

EN ESTAT NATURAL

Traducció **Àfrica Rubiés Mirabet**

Editorial
LES HORES

EN ESTAT NATURAL

Charlotte Wood
EN ESTAT NATURAL

Traducció Àfrica Rubiés Mirabet

Editorial **LES HORES**

Títol original en alemany: *The natural way of things*
Autor: Charlotte Wood

Primera edició: Novembre 2017

Copyright © Charlotte Wood 2015
© de la traducció: Àfrica Rubiès Mirabet
© de la correcció: Blanca Busquets i Manuel Gómez Poyato
© de l'edició: Editorial Les Hores S.L. 2017

www.editoriallshores.com
hola@editoriallshores.com

Disseny de col·lecció i coberta: Natural www.designisnatural.com
© de les fotos de la coberta: iStockPhotos

Maquetació: Dan Monells
Impressió: Estugraf Impresores S.L. (Madrid)

Dipòsit legal: B-25503-2017
ISBN: 978-84-946775-4-0

Tots els drets reservats.

Queda prohibida la reproducció total o parcial d'aquest llibre mitjançant qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars mitjançant el lloguer o préstec públics, sense l'autorització escrita dels titulars del copyright.

Amb el suport del Departament de Cultura

Generalitat de Catalunya
**Departament
de Cultura**

EN ESTAT NATURAL

PRIMERA PART

Estiu

AQUÍ HI HAVIA CUCABURRES. Aquest va ser el primer pensament que li va venir al cap a la Yolanda al matí encara fosc. (Això i «On són els meus *durries*? *necessito fumar*».) Dos ocells que trencaven el silenci amb el seu xerroteig mordaç i cacofònic, la cridòria dels ocells abans que sortís el sol, estrident i esbojarrada.

Va sortir del llit i va notar uns taulons aspres sota els peus. També notava contra la pell el teixit bast i estrany d'una camisa de dormir. Qui l'hi havia posat?

Va fer unes passes sobre el terra de fusta resseca i es va aturar davant un finestró, alt i estret, allargant el coll mentre intentava veure què hi havia a fora. Els dos fanals que havia entrellucat en el seu somni van resultar ser dues estrelles enormes en un cel blau i fosc. El soroll horrible dels cucaburres enlluernava la foscor.

Més endavant, hi hauria altres ocells; de vegades volia saber-ne més coses, però la gent desconfiava de les preguntes i no les hi responia, així que acabaria inventant-se els noms ella mateixa. Hi havia els ocells del salt d'aigua, amb un cant que sonava borbollejant, i els xiscladors, grisos i menuts, que volaven com una fletxa. Qui hauria endevinat que podria haver-hi tants ocells, enmig del putó no-res?

Però tot això arribaria després.

Ara, aquest primer matí, abans no comencés tot plegat, va mirar cap amunt mentre la nit blava s'aclaria, va escoltar els cucaburres i va pensar: «Sí, deu ser això». L'havien dut a un manicomi.

Fent tentines, va recórrer les parets fins a trobar una porta. Però no hi havia pom. Va palpar la vora amb les ungles: no es podia obrir. Es va tornar a ficar al llit i es va apujar el llençol i la manta fins al coll. Potser sí que tenien raó. Potser sí que estava boja i que al final tot aniria bé.

Sabia que no estava boja, però tots els bojos ho pensen això.

Quan era petita, una vegada amb en Darren van fer una col·lecció de pilots de molsa de la que creixia sota l'aixeta de darrere els pisos, al racó humit del pati que sempre estava fresc, fins i tot els dies més calorosos. Van passar una bona estona aixecant els grapats de molsa fent palanca, amb la terra pesant entre els dits, i mirant de no trencar-ne els bocins. Van aprendre a deixar-los sencers i no fer trencadissa. Després van omplir de molsa una galleda de plàstic de color taronja i la van portar a vendre a la vorera d'un carrer. «Es ven molsa!» cridaven a tota pastilla als cotxes reescalfats que passaven per allà, mentre feien rialletes i ganyotes. «Vols comprar una mica de molsa?» era la versió més educada per si passava algun home o alguna dona. Ningú els va comprar la molsa, ni tan sols quan la van escampar per damunt la vorera perquè fes bonic i en Darren va manar a la Yolanda que anés a buscar aigua dues vegades per ruixar-ne els trossos i així continués estant esponjosa al tacte. Després van agafar molta calor i en Darren la va deixar allà asseguda a la vorera mentre ell anava a buscar dos gots d'aigua, però tot i així ningú va comprar molsa. Finalment, van pujar les escales i van entrar a veure la tele; la molsa es va anar assecant, es va tornar grisa i polsosa i es va acabar morint.

La camisa de dormir li recordava això, la molsa seca, i s'estimava en Darren encara que sabia que ell havia deixat que se l'emportessin aquí, fos on fos aquest lloc. Potser havia estat ell mateix qui l'havia ficat en aquella galleda taronja horrorosa i l'havia carretejat fins aquí.

El que necessitava en aquests moments era un cigarret.

Mentre s'esperava al llit, acompanyada de la camisa de molsa morta i el silenci immens —els cucaburres van callar de cop, igual que havien començat— va fer inventari d'ella mateixa.

Yolanda Kovacs, dinou anys i vuit mesos. Un cos bonic (era la veritat, no ho deia per tirar-se floretes, si no per què cony s'havia ficat en aquella embrolla?). Es va embolicar més fort amb la camisa encartonada; havia descobert que com més arrapada la tenia menys picor li provocava.

Una mare, un germà, ambdós vius. Un pare desconegut, viu o mort. Un nòvio, en Robbie, que ja no se la creia (pobre Robbie! Li va venir un sanglot a la gola, però se'l va empassar com va poder). Una nit, una habitació fosca amb aquell fill de puta i els seus amics, un grandíssim error. I després, un puto merder de cal Déu.

Yolanda Kovacs, boja. Aquesta paraula li feia por; va girar la cara i va plorar amorrada al coixí dur.

Després de plorar va seguir amb l'inventari. Coses que li faltaven: la bossa, evidentment. Els *durries* (un paquet gairebé sencer), l'encenedor lila, el mòbil, el maquillatge, una samarreta blava, les calcetes i els texans estrets. I les sabates. Tres anells de plata de Bali, un collaret amb la figura d'un ren que li havia donat en Darren (es va tornar a tocar el pit per si de cas, però no hi era).

La Yolanda va alçar els ulls cap a la finestra. «Estrelletes, feu-me companyia.» Però al cap de molt poc el cel ja era clar i les estrelles se n'havien anat del tot.

Va agafar i treure aire, trobava a faltar la nicotina; es va cargolar al llit mentre observava la porta.

EN UN RACÓ ON HI TOCA el sol, la Verla seu en una cadira plegable de fusta i espera. Quan s'obre la porta aguanta la respiració. La qui entra a l'habitació és una altra noia. Es miren als ulls durant uns instants i després miren cap al terra, cap a les parets.

La noia es mou amb rigidesa amb aquella vestimenta rara i només fa unes quantes passes. La porta s'ha tancat darrere seu. L'única cadira lliure és al costat de la de la Verla, així que aquesta s'aixeca i s'acosta a la finestra. Estar tan a prop d'una desconeguda la supera. S'està a la vora de la finestra, mirant al no-res a través d'un vidre amb taques de mosques mortes. La llum del sol brillant entra a l'habitació, però l'únic que es veu és el reflex dels taulons bisellats blancs d'un altre edifici que es troba a pocs metres. Prem el rostre contra el vidre, però no pot veure cap finestra al llarg de l'altre edifici.

Nota la presència de l'altra noia darrere seu, observant la roba tan estranya que ella porta posada: una bata de loneta rígida i llarga de color verd, una brusa basta de percala a sota, unes botes dures de cuir de color marró i uns mitjons llargs de llana. Una roba interior antiquada. És estiu i la Verla sua amb aquests vestits. Nota que l'altra noia s'acaba d'adonar que la Verla és com un mirall: ella també porta aquesta disfressa absurda i fa la mateixa fila estrambòtica.

La Verla intenta esbrinar què li deuen haver donat, repassant la llista de sedants del seu pare. Midazolam, Largactil? Vol sobreviure. Intenta fer-se pas a través de la memòria i la lògica, però l'únic que entén és el fet que tota la seva roba —i, suposa, la

de l'altra noia— ha desaparegut. Mira de reüll l'altra noia. Alta, ulls prominents, celles espesses i cabells llargs i negres fins a cintura; això és tot el que pot veure abans de tornar a desviar la vista. Però sap que la noia continua palplantada, amb les mans als costats i mirant fixament l'empostissat de fusta. També l'han drogat, només cal veure la lentitud dels moviments, la mirada buida; pot ser que hagi fugit de casa, que sigui una estudiant, una drogoaddicta. Pel que en sap, podria ser fins i tot una monja. Però d'alguna manera, fins i tot amb una única mirada, la noia li sona d'alguna cosa.

Sap que en aquests moments el seu cos hauria d'estar vibrant sota les esgarriances de la por. Però la lògica és impossible, els pensaments encara estan vidriosos pel que sigui que li han donat. Com la punta esmolada d'un tornavis en el cargol que no li correspon, els seus pensaments no troben lloc on repenjar-se.

La Verla segueix la mirada fixa de l'altra noia. Els taulons del terra lluen com la mel sota el sol. Té l'impuls de llepar-los. Sap que, en aquests moments, la por és probablement l'única cosa que la podria salvar del que vindrà a continuació. Però té el cap enterbolit, es nota encara massa lenta. La droga ha fet dissoldre l'adrenalina de tal manera que gairebé no experimenta cap sorpresa de ser aquí, amb una desconeguda, en una habitació que ves a saber on és i portant aquesta mena de disfressa d'una altra època. No pot fer res per resistir-s'hi, no pot entendre ni tampoc preguntar. D'alguna manera, és el consol dels idiotes.

Però sí que pot escoltar. S'esforça per superar la sedació. En algun lloc de darrere la porta se sent la vibració d'algun motor domèstic: potser una nevera, o un aparell d'aire condicionat. Tot i així, aquest lloc és totalment primitiu i hi fa una calor infernal. No té ni idea d'on són.

L'habitació és clara i àmplia. Contra una paret pintada de color verd lletós, hi ha dues cadires plegables de fusta (buides, l'altra noia no s'ha assegut) i, a l'altra punta de l'habitació, una

pissarra amb una persiana de vinil enrotllada a l'extrem superior. La Verla sap sense saber-ho que si estirés l'anella que penja del centre de la persiana, faria baixar un mapa d' Austràlia de color groc i taronja, tot envoltat d'aigua blava. El mapa seria lleugerament il·lustrós, amb unes arruguetes creades a còpia d'enrotllar-lo cap amunt i cap avall, i en algun punt hi trobaria la informació sobre el lloc on ha anat a parar en aquestes últimes hores. Quan tingui la ment més organitzada, serà capaç de pensar. Ho esbrinarà, agafarà el control de si mateixa, exigirà informació i anirà a buscar la màxima autoritat. No pararà fins que no sàpiga per què, pel que sembla, l'han segrestat i ha anat a parar a mitjan anys cinquanta.

A fora, una cacatua blanca solitària xiscla cada cop més fort i més a prop, fins que el soroll envaeix l'habitació fins a trepanar les orelles. La Verla i la noia es tornen a mirar i després la Verla clava els ulls al defora, al tros de cel visible. L'ocell travessa, baten les ales, l'espai que hi ha entre els edificis i desapareix.

Ho torna a intentar i aquesta vegada, a través dels seus records enganxosos com la gelea, la Verla aconsegueix arplegar la forma distorsionada d'un vehicle enmig de la nit. És un record o un somni? Hi ha un autobús d'un groc resplendent en la penombra. Unes mans decidides i fermes l'aixequen i l'empenyen. Es desperta durant uns moments en la foscor i nota el tacte fosc i inusitat del vellut de la tapisseria contra la seva galta. Els fars il·luminen una carretera buida, llarga, recta. S'ha incorporat, vacil·lant. Ha cridat i l'han obligat a jeure un altre cop. Es frega el canell amb el somni-record de les manilles i la barra.

Impossible.

Una altra sensació mig somniada: la treuen arrossegant-la de l'autobús i la posen dreta, intenta parlar, unes mans rugoses l'agafen amb força, el gust de la pols en la nit seca i plena d'estàtica. És lluny de casa.

I ara és aquí, en aquesta habitació.

La Verla torna a escoltar amb atenció. Pel que sembla, és l'única opció que té. En algun indret sent el grinyol d'una porta, el piular dèbil d'un ocell. S'hauria de sentir algun soroll de motor de cotxe, d'un avió, d'un tren, d'alguna cosa que indiqui on són. Hi hauria d'haver passes, converses, la presència de gent en altres habitacions. Observa per la finestra els taulons bisellats de l'altre edifici. No hi ha res. El motor fa un sotrac —és una nevera— i s'apaga de cop.

Ara no se sent res, tret de la respiració lenta i regular de l'altra noia. S'ha desplaçat per seure en una de les cadires. S'està amb les cames eixarrancades, les mans aguantant-li el front i els colzes sobre els genolls. El seu cabell negre és una cortina que gairebé arriba al terra.

La Verla voldria ajeure's al terra de taulons i dormir. Però alguna mena d'instint ancestral aconseguix obrir-se pas fins a la superfície de la consciència i fa que s'esforci per aguantar-se dreta. Passen els minuts, o les hores.

Finalment l'altra noia parla, amb una veu de coll pastosa.

—Tens un cigarret?

Quan la Verla es tomba cap a la noia es fixa en la seva joventut, la seva frescor. I li torna a resultar familiar. Li fa la impressió que una vegada, ja fa temps, la va conèixer. Com si per un moment l'hagués tingut en propietat i després l'hagués abandonat, com si fos una nina lletja o un gos de peluix. I ara torna a ser aquí, com un actor damunt l'escenari, i la Verla també hi és, totes dues vestides amb aquesta robeta de nines camperoles. Potser tot plegat és una al·lucinació, però la Verla sap que no ho és. La nina obre la boca per tornar a parlar i la Verla diu: —No—, al mateix temps que la noia nina-gos pregunta: —Saps on som?

Se senten veus al vestíbul de l'altra banda de la porta i la Verla s'adona, en un instant sobtat de lucidesa, que hauria d'haver preguntat a la noia d'on ha vingut i què hi ha darrere la porta; s'adona

que ha desaprofitat la seva última oportunitat de saber què passarà. Però ja és massa tard. Les veus són masculines, fortes, animades, mundanes. Just abans que s'obri la porta l'altra noia travessa corrent l'habitació cap al costat de la Verla, de manera que ambdues es queden mirant cap a la porta, d'esquena a la finestra. Quan s'obre la porta, les mans de les noies es troben i es clouen una sobre l'altra.

Un home entra pesadament a l'habitació. Darrere seu irrompen sorolls de vida i de moviment: la veu d'un altre home, la remor d'uns coberts, o potser d'uns ganivets. Sons metàl·lics i delicats, estris que fan estrèpit en una pica o una tassa.

Les cames de la Verla s'afluixen; potser caurà. La mà de l'altra noia l'estreny encara més i la Verla se sorprèn quan s'adona d'això: «És més forta que jo».

—Ei —els diu l'home amb una veu suau, com si s'averگونیس de trobar-se-les allà. Unes rastes espesses de color castany li arriben fins a les espatlles, emmarcant el rostre daurat i absent d'un hippy. Es desplaça incòmode dins la seva granota blava, calçat amb unes botes negres. El vestit i les botes semblen nous. No s'hi sent a gust. S'està amb els braços creuats i s'inclina cap enrere de tant en tant vigilant la porta, esperant algú.

Les torna a observar, fixant-se en la fila que fan vestides amb aquella roba rígida i ridícula. Com objectes curiosos.

—Suposo que deveu sentir-vos com una merda. —La veu ronca i mandrosa d'un fumeta. S'estira allargant els braços per sobre seu amb les mans juntes i tot seguit s'inclina a partir de la cintura, el cap tocant els genolls i els palmells de les mans al terra, mentre fa respiracions llargues i suaus. «La salutació al sol», pensa la Verla. Aleshores l'home es redreça i torna a fer un sospir d'avorriment.

—Sembla que us passarà aviat, —murmura com si fos per a si mateix mentre torna a mirar al defora de la porta.

Les noies es queden on són agafades de la mà.

Ara entra amb passes llargues un altre home amb granota.
Enèrgic, decidit.

—Molt bé —diu—. Qui vol ser la primera?